

ling, saaledes som det i øvrigt er hjemlet i den gældende Lovs § 6. Man kunde jo saa nok sige, at der er den Udvej, at disse Folk kunde tage et andet Navn, og det har man ogsaa antydnet for dem fra forskellige Kontorer der ovre, at naar de forandrede et Bogstav i deres Navn, kunde de maaske faa det anerkendt efter § 4. Men saa blev det jo ikke de gamle Tilnavne, og de have jo nok Krav paa at bevares, thi ikke blot have Folk jo været kendte under dem en Menneskealder, men de have været holdte i Hævd i Aarhundreder, det er Tilnavne, der ere let kendelige, der ere betegnende for Slægten, som ere danske i deres Oprindelse og, som sagt, Aarhundreder gamle. Jeg tror derfor, at de have Krav paa at blive bevarede. Jeg vil derfor tillade mig paa Medforslagsstillers og egne Vegne at anbefale dette lille Lejlighedsforslag til det høje Tings Velvilje og til Støtte af den højtærede Justitsminister.

Krabbe: Jeg skal tillade mig at udtale min Sympati med dette Forslag. Det gaar jo ud paa at udvide den Adgang, som den bestaaende Lov giver til ved kgl. Bevilling uden Betaling at faa et Stammenavn anerkendt, som den vedkommende har baaret. Medens Loven forlanger, at det tillige skal være kendt som baaret af Faderen og Bedstefaderen paa fædrene eller mødrene Side, saa foreslaar det foreliggende Lovforslag, at det skal være tilstrækkeligt, at det er baaret af Manden selv, men i en vis Tid, som er fastsat til 20 Aar. Jeg tror, at dette Forslag virkelig fortjener at ophøjes til Lov. Jeg henleder Opmærksomheden paa, at Bestemmelsen i Lovforslaget dog er begrænset paa en Maade, som det vistnok ikke har været Forslagsstillernes Mening, eller som jeg dog ikke synes kunde ligge i deres Tankegang. Naar nemlig en Mand ikke personlig har været kendt i den Egn, hvor han nu er, i 20 Aar, men kun i en mindre Tid, medens derimod hans Fader har været kendt der i en lang Aarrække, maaske 30—40 Aar, men er død for nogle Aar siden, vil han ikke kunne bruge de ny Bestemmelser, thi det vil ikke kunne siges, at han selv har været kendt i 20 Aar. Jeg tror, at det selv efter de Regler, de ærede Forslagsstillere nu foreslaa, burde være tilstedt at sammenlægge den nuværende Navnebesidders Tid og hans Faders eller Forgængeres Tid for at faa dette

Idet jeg bemærker dette, er der for

øvrigt et andet Punkt af Navneloven, hvorm jeg gerne vilde gøre en Bemærkning. Navnelovens § 4 indførte nemlig en Bestemmelse, som egentlig talt er et Brud paa et Princip, der er opretholdt af Rigsdagen, specielt fra Venstres Side, og gennemført i en mangeaarig Lovgivning. Det er det Princip, at Embedsmænd lønnes af Statskassen, og at de ikke skulle have Ekstrabetaling for den Gerning, de foretage. Dette gennemførte Rigsdagen jo i Principet allerede ved Loven af 19. Februar 1861, hvorved Retsembedsmænd blev satte paa fast Lønning, og i hele den følgende Tid har man vaaget over, at dette Princip blev opretholdt. Det er ret vigtigt. Det er ikke alene vigtigt af Hensyn til Oversigten over, at Embedsmændene faa den rette Lønning, der svarer til deres Embede — det havde jo mere Betydning ved den almindelige Lov af 1861 —, men det har bestandig Betydning for Forholdet mellem Befolkningen og Embedsmændene. Idealet er egentlig det, at enhver, som gaar ind paa et Retskontor, skal have Bevidstheden om, at ikke en Øre, som han afgiver indenfor dets Døre, kommer i Embedsmændens egen Kasse, men at ethvert Beløb, som indenfor Retskontorets Døre afgives, gaar til det offentlige. Det vilde være Idealet baade for Befolkningen og ogsaa for Embedsetaten. Det er nemlig i høj Grad ønskeligt, at Befolkningen har en sikker Bevidsthed om, at det er den fuldstændige Interesseløshed, som regerer, naar dens Sager blive afgjorte paa offentlige Kontorer, og det er svækkende for denne Bevidsthed, naar der er nogle Sager, hvor der betales Beløb, der gaa til det offentlige, og andre, hvor der betales Beløb, der gaa til Embedsmændene selv. Paa denne Vej henimod den ideale Løsning, som vi vare nærved at naa, blev der gjort et lille Brud ved Navneloven, og da vi nu ere ved at gøre en Forbedring ved den, saa siger jeg: Lad os faa denne lille Plet ud igen, lad os komme tilbage til Bestræbelsen for, at alle Sportler til Embedsmænd personligt høre op. Det er Bestemmelsen i Lovforslagets § 4, nemlig at der for Navnebeviset, der udstedes af Embedsmanden, skal betales 4 Kr., og at disse 4 Kr. tilfalde Embedsmanden selv uden Afdrag i hans Lønning, vi ville gøre Ret i at benytte Lejligheden til at komme bort fra. Vi kunne det jo saa grumme let her, da vi have et Lovforslag, der giver Anledning dertil, og jeg tror, vi ville gøre en god Gerning ved at gøre denne Forandring. Der er egent-